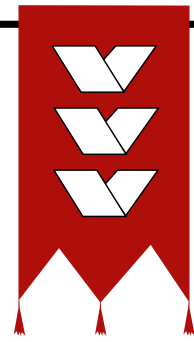

Vesteristen VIESTI

SINNIKKYYS

TOIMELIAISUUS

ELÄMÄNHALU

No. 30

ELÄINLÄÄKÄRI
SENNI VESTERINEN

PEKKA VESTERISEN
AMMATTINA ON LUONTO

JUSSI VESTERINEN
TUNTEE VESISTÖT

WESTERISET
SODASSA 1676

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Kulunut vuosi on ollut sekä toiveikkuuden että epäuskon täyttämää. Usko rokotusten tuomaan helpotukseen saa joka kerta uuden kolauksen uuden koronavirusvarianttiaallon iskiessä. Tätä kirjoittaessa delta+variantti on riehunut Suomessakin ja sairaalaluvuissa saadaan uusia ennätyksiä. Nyt tulossa on uusi omikron-variantti, josta ei vielä tiedetä paljoa. Onneksi kuolleisuus ei ole kohonnut samaan tahtiin sairastuneiden kanssa. Tämä viheliäinen tauti koskettaa itseäkin hyvin läheisesti, koska menetin lähiomaisen tämän pirulaisen uhrina. Toisaalta rokotevastaiset levittävät väärää tietoa, minkä ehtivät. Toivottavasti jokainen Vesterinen on käynyt piikillä ja ottanut tarvittavat tehosteannoksetkin.

Ympäristöasiat olivat tänäkin vuonna yhtenä keskustelunaiheena. Elokapinan mielenosoitukset Helsingissä saivat ihmiset ympäri maata kiehumaan, mikä tuntui oudolta, koska moni ei edes aja täällä pääkaupunkiseudulla eikä siten kohtaa mielenosoituksia arjessaan. Hyvän asian puolesta he ovat, mutta keinot eivät ole parhaita – valitettavasti näillä mielenosoituksilla ei saada tavallista kansaa puolelle vaan suorastaan asiaa vastaan. Vaatimus hiilestä luopumisesta vuoteen 2025 mennessä ei ole realistinen, mutta vuoteen 2035 mennessä vähentämistä pitää yrittää. Olemme koonneet tähän Viestiin tarinoita ympäristöalalla toimivista ihmisistä.

Maailman mittakaavassa ei rauhoittumista ole tapahtunut, kolmansien maiden rokotustilanne raahaa jäljessä, Afganistan luhistui muutamassa päivässä jälleen Talebanin valtaan ja nyt syksyllä hybridi-vaikuttaminen Euroopan rajoilla senkun kiihtyy.

Tämäkin kesä meni Suomen matkailun merkeissä, nyt vuorossa oli Varsinais-Suomi. Vilkkaan kotimaanmatkailun sai huomata vaikeuksina löytää hotellihuonetta.

Kesämatkaa emme valitettavasti tänäkään vuonna uskaltaneet järjestää, mutta toivomme, että ensi kesänä se onnistuisi. Alustavan suunnitelman mukaan kohteena olisi Ahvenanmaa – mutta tästä sitten enemmän tietoa kevään kirjeessä.

Toivon todella parempaa uutta vuotta 2022 teille kaikille! Sitä ennen nauttikaa joulusta läheistenne kanssa.

Mikko Vesterinen

Kenen Vesteristen sukuun kuuluvan tarinan haluaisit jakaa?
Kerro ehdotuksesi sukuneuvoston jäsenille koska vain.

SUKUNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, puheenjohtaja
p. 040 862 1018
mickomatias@gmail.com

Justiina Vesterinen, sihteeri
w.justiina@gmail.com

Riitta Nieminen, rahastonhoitaja
p. 044 927 2842
riittaa.nieminen@sposti.net

Airi Kapanen
p. 040 630 5988
kapanen.airi@gmail.com

Raija Kivinen
p. 040 528 5222
raija.kivinen@kolumbus.fi

Paavo Vesterinen
p. 050 342 7626
paavo.vesterinen@surffi.net

Rauni Vesterinen
p. 040 591 8984
rauni.vesterinen@live.fi

Tiia Vesterinen
p. 0500 609 045
tiia.vesterinen@gmail.com

Kotiosoitteet seuran kotisivuilla www.vesterinen.net

Vesteristen sukuseura ry
c/o Justiina Vesterinen
Myllypadontie 7 C 11
00920 Helsinki

TOIMITUSNEUVOSTO

Mikko Vesterinen, Justiina Vesterinen, Airi Kapanen,
Helimaaria Utriainen

Lue lisää Vesteristen juttuja seuran sivuilta
www.vesterinen.net

ISSN 1457-8247 (Painettu) 16.12.2021
ISSN 2341-6653 (Verkkolehti)

Ensimmäinen isänpäiväkuva Veinin kanssa tältä syksyltä.

Jussi Vesterinen – vesistöasiantuntija

Teksti ja kuvat Jussi Vesterinen

Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry:n (LUVY) sivuilta sukuseura löysi sisävesien laaja-alaisen asiantuntijan ja hankekoordinaattorin Jussi Vesterisen. Teimme haastattelun lähettämällä hänelle kysymyslistan. Tässä hänen vastauksiaan.

Karjalan haaraa

Sukututkimuksen mukaan oman sukuhaaran esi-isät, jotka on saatu jäljitettyä, ovat asuttaneet Karjalan kannasta vuodesta 1655. Kanneljärvi on ollut suvun asuinpaikkana aina alueen menetyksiin asti. Merkittäviä Vesterisiä Kanneljärvellä olivat 1800-luvun loppupuolella **Israel**, Pietarin hovihankkija ja silloisen kotitalon viimeinen isäntä **Hermann**. Isoisoisäni Hermannin evakkomatka päättyi Salon seudulle ja isoisäni **Yrjö Vesterinen** päättyi pappisvirkaan Nokialle, missä myös oma isäni **Hannu Vesterinen** ja sittemmin myös minä olemme syntyneet.

Lähipiirin sukuseuratoiminta

Isäni Hannu piti 1990-luvulla ja 2000-luvun alkupuolella sukukirjaa sukuhaarastamme. Hän sai kirjan aikanaan **Esko Pihkolta**. Serkkuni **Ansi** ja/tai **Timo Vesterinen** pitänevät kirjaa nykyisellään. He ovat käsittääkseen aktiivisemmin olleet sukuseuratoiminnassa mukana. Itse luen satun-

naisesti Vesteristen Viestiä, joka tulee vanhemmilleni. Tällä hetkellä aika ei tahdo riittää aktiivisempaan sukuseuratoimintaan.

Omat vanhemmat

Molemmat vanhempani, Hannu ja **Päivi Vesterinen**, elävät kotipaikkakunnallani Nokialla. Lapsuuteni oli hyvä ja tasapainoinen. Kaveripiirini oli laaja ja meitä samanikäisiä asui samalla asuinalueella ja jopa samassa rivitaloyhtiössä useita. Äitini oli kotiäitinä ja isäni työskenteli myyntipäällikkönä kumialalla. Kasvatusmenetelmä oli melko vapaa, mutta selkeät rajat asetettiin. Olimme varsin perhekeskeisiä. Olin kuulemma helppo lapsi. Koin kodin turvalliseksi ja rakastavaksi. Siinä varmaan osasy, miksi itse olin helppo lapsi.

Isäni on insinööri (silloisen teknillisen opiston käynyt) ja äitini lukion käynyt. Opiskelun suhteen en muista vanhempieni minua ainakaan painostaneen, sopivasti toki kannustivat ja rohkaisivat. Koulu sujui hyvin omalla painollaan, pingottaa minun ei eri-

tyisemmin tarvinnut. Olin keskiverto oppilas. Lukiota kyllä suositeltiin ja minulle valinta (lukio) oli aikanaan helppo ja tuli puhtaasti omasta tahdostani. Lukiokin sujui keskiverrosta. Sain löytää ja löysinkin oman alani ilman ohjailua vanhempieni puolelta.

Vanhempani ovat tärkeä osa elämäni ja vaikuttavat edelleen. Isovanhempani sekä äidin ja isän puolelta olivat sodassa. Verrattain köyhistä oloista ja lähtökohdista he rakensivat elämänsä. Tietyntyylinen säästäväisyys ja kiitollisuus siitä, mitä on – ajatus, että mikään ei ole itsestään selvää – varmasti kumpuaa sieltä omiin vanhempiini ja edelleen minuun. Järkiperäisyys ja maltillisuus asioissa, mutta ei liika pihistely tai jahkailu, vaan asioiden ripeäkin toteuttaminen niitä kuitenkin aikansa harkittuaan, kuvastavat vanhemiltani perittyä ajattelutapaa. Huumoria olemme viljelleet aina – niin äidin kuin isänkin suvussa. Äitini on taiteellinen, ja taiteen arvostuksen ja kiinnostuksen koen saaneeni hänen kauttaan. Isäni on käytännönläheinen ja tekninen ja edelleen tärkeä turva

Kyllä ympäristön tilan heikkeneminen huolestuttaa. Kyse ei ole pelkästään ilmastonmuutoksesta vaan biodiversiteettikadosta, josta pitäisi puhua vielä paljon enemmän.

monissa teknisissä kysymyksissä – toisaalta myös filosofinen, jonka kanssa on hedelmällistä keskustella laajemmista yhteiskunnallisista asioista ja ilmiöistä.

Lapsuusmuistot

Lapsuuteni Nokian Harjuniityssä vietin tiiviin ja suhteellisen ison kaveriporukan kanssa. Muistan, että taloyhtiössäni samanikäisten kavereiden ja heidän vanhempien ja omien vanhempien kesken syntyi varsin sosiaalinen yhteisö. Vanhemmat auttoivat toinen toisiaan lapsiarjessa – onnekaasti meistä lapsista useimmat sattuiivat käymään samaa kerhoa ja olimme samoilla luokilla. 1990-luvun lama-aika oli yleisesti ottaen kovaa aikaa, mutta omaan lähipiiriini en muista sen heijastuneen kovinkaan vahvasti. Toki lapsena kaikkea ei huomannutkaan. Yhteisöllisyys oli kuitenkin aivan eri luokkaa silloin kuin nykyään, uskaltaisn väittää. Omia sisarusia minulla ei ole.

Pidin koulusta ja koulukavereista. Oman asuinalueen kaveripiiri oli hyvin yhtenäinen, koulussa oli kavereita laajemmaltikin Nokiaa. Paljon oltiin ulkona, kesät, talvet. Harrastettiin ja leikittiin monenlaisia leikkejä.

Nuoruusaika

Harrastin jonkin aikaa jalkapalloa sekä karatea. Jalkapalloon ajauduin kavereiden vanavedessä, karate oli monelle kavereistani jännittävä laji, mutta harva samaan aikaan aloittanut – itseni mukaan lukien – jaksoi alkua pidemmälle. Jalkapallokin jäi,

sillä joskus ala-asteen lopulla päätin aloittaa koripallon, jota jatkoin lukioon asti. Lukioikäisenä koripallotreenejä alkoi olla sen verran usein, että koin sen harrastuksena vievän liian paljon aikaa. Koripallo on edelleen hyvin lähellä sydäntäni, vaikka en sitä enää harrastakaan. Ala- ja yläasteelta alkaen skeittasin monta vuotta. Skeittaus oli asuinalueeni kaveripiirin yhteinen harrastus, ja saimmekin mm. kaupungin kanssa neuvoteltuaamme (iso joukko aktiivisia nuoria) Nokian ensimmäisen skeittiparkin Harjuniityyn.

Vanhemmillani on aina ollut purjeverene Näsijärvellä ja kaikki isäni kesälomat ja monet kesäviikonloput vietimme vesillä. Isovanhempieni mökki lkaalisissa Röyhönjärven rannalla oli tärkeä vapaa-ajanviettopaikka varsinkin syksyisin marjastus- ja sienestysaikaan. Veneilyn ja vesilläolon myötä suhteeni vesistöihin muodostui erittäin syväksi ja kiinteäksi ja ohjasi myös uravalintaani. Yhden rakkaimmista harrastuksistani (edelleen), eli kalastuksen, löysin myös vesillä paljon aikaa viettäessäni. Vaikka usein kuvio meneekin niin, että isä tai isoisä opettavat lapsen kalastamaan, meillä meni pitkälti toisin päin. Sain isästäni tärkeän ja innokkaan kalakaverin, ja isäni panosti paljon harrastukseemme hankkimalla ensin soutuvene purjevereneen perässä vedettäväksi ja sittemmin isomman alumiiniveneen. Minua ei purjehdus ole koskaan vienyt mukanaan, mutta kalastuksen löydettyäni vietin paljon aikaa vanhempieni mukana vesillä vanhempanakin.

Opiskelut

Lukion aikaan kalastusharrastukseni tuli sen verran aktiivista, että aloin miettiä vesistöalan opiskelua. Ensimmäisenä mielessä oli biologian opettajan tai limnologian opinnot yliopistossa, mutta lukion opinto-ohjainani kertoi myös iktyonomin (kala- ja ympäristötalouden koulutusohjelma) ammattikorkeakoulututkinnosta.

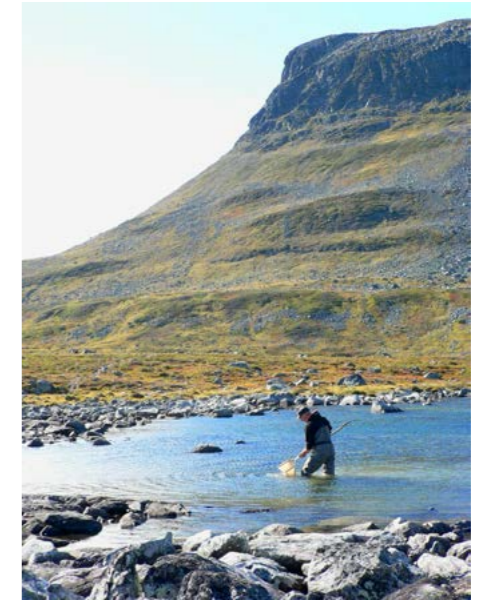
Hain kirjoitusten jälkeen Jyväskylän yliopistoon limnologian ja hydrobiologian opintoihin, mutta sen kevään puhti ei riittänyt riittävään pääsykokeisiin panostamiseen enkä päässyt sisään. Seuraavan vuoden alusta meninkin armeijaan – hain erikseen merivoimiin johtuen veneilytaustastani – ja pääsinkin Upinniemen laivastoon. Armeija-aikana päätin hakea Turun ammattikorkeakouluun iktyonomin koulutukseen Paraisille, koska sinne ei ollut pääsykokeita vaan mentiin papereiden perustella. Pääsin sisään ja päätin ottaa opiskelupaikan vastaan. Vietin Paraisilla vuodet 2007–2010. Aika ”kalakoululla” Paraisilla on ikimuistoista. Asuimme meren rannalla asuntolassa, mihin pystyimme viemään omat veneemme. Opiskelijaporukkaa oli ympäri Suomea ja jopa ulkomailta. Samanhenkisiä kavereita, joista usean kanssa pidämme edelleen varsin tiiviisti yhteyttä. Paraisille mennessäni ajatus jatko-opinnoista yliopistossa oli melko vahva ja se vahvistui opintojen edetessä. Ammattikorkeakouluopinnot sujuivat hyvin ja pääsin suoraan vesistötieteiden maisteriohjelmaan Jyväskylän yliopistoon. Viihdyin erinomaisesti yliopistossa.

Yksi monista hauista vuosien takaa, tämä Iniön saaristosta.

Jussi pieneä virvelöimässä Näsijärvellä. Taustalla äitini seuraa tilannetta purjeverneestä.

Pohjahaavinäytteenottoa Saanajärvellä Kilpisjärvellä – erityisen mukavia hetkiä vesistötutkijan työssä.

Graduvaiheessa vietin kesän Helsingin yliopiston Lammin biologisella tutkimusasemalla tutkien Evon pieneköjä metsäjärviä. Samana kesänä Lammilla tapasin nykyisen vaimoni, **Anun**, joka opiskeli biologian ja maantieteen opettajan opintoja Helsingin yliopistossa. Graduprojektini myötä minulle tarjoutui mahdollisuus jatkaa tohtoriopintoihin Jyväskylässä. Aloitin vesistötieteiden tohtoriopinnot 2013 ja väittelin 2017. Tuona aikana reissasin paljon Jyväskylän ja Helsingin väliä, missä tyttöstäväni asui ja opiskeli. Tein myös väitöskirjatyötä pitkälti Lammin biologisella asemalla.

Työura

Ennen opiskelua ja osittain opiskelujen aikana työskentelin varastotyöläi-

senä Nokian Renkailla sekä nastoitajana Nokian Nastalla. Oli mukava kokea myös hyvin toisenlainen työ kuin mihin opiskeluni kautta olen päätenyt. Se antaa perspektiiviä ja toisaalta vahvistaa ajatusta, mitä haluan lopulta tehdä.

Väitöksen jälkeen sain tutkijatohtorin paikan Itä-Suomen yliopistossa. Menimme naimisiin väitöksen jälkeen ja muutimme molemmat Joensuuhun. Vaimoni teki vielä maisterivaiheen opintoja Joensuusta käsin. Itse työskentelin kolme vuotta projektissa, jossa tutkimme miten vesistöjen rehevöityminen ja tummuminen vaikuttaa vesieläiden ravitsemukselliseen laatuun, erityisesti omega-3-rasvahappopitoisuuteen. Aika Joensuussa Pyhäselän rannalla oli myös

ikimuistoista etenkin, koska Itä-Suomi oli itselle tuntematonta aluetta. Vaimoni valmistui tällä aikaa ja sai työtarjouksen opettajapaikasta Kotkassa. Päätimme ottaa sen vastaan ja yli vuoden Joensuun ajasta vietimme osittain Kotkassa, osittain Joensuussa. Akseli Joensuu-Kotka tuli tutuksi tuona aikana ja olemme siitä ajasta kokeumuksena kiitollisia. Varsinkin Kotka jäi kauniina ja viihtyisänä merenranta-kaupunkina erityisesti mieleemme. Joensuukin on hieno kaupunki, mutta lähipiiriin nähden melko kaukana.

Joensuun projektin loppuvaiheilla hain Lohjalla Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry:ssä avoimena olevaa kala- ja vesistöasiantuntijan paikkaa, jonka sain. Muutimme Lohjalle huh-tikuussa 2020, jolloin mm. Uusimaa

Tulevaisuus on tutkijan näkövinkkelistä mielenkiintoinen, vaikka herättääkin monenlaisia tunteita.

meni sulkuun koronan vuoksi. Muut- to Joensuusta Lohjalle tänä aikana oli ”hiukan” haasteellista, mutta mieleen- painuvaa.

Nykyinen tilanne

Vaikutan Länsi-Uudellamaalla, joka on vesiensuojeluyhdistyksemme toi- mialuetta. Työni on hyvin monipuoli- sta koostuen erilaisista vesiensuoje- luhankkeista, asiantuntijatehtävistä ja selvityksistä. Aikansa akateemisessa ympäristössä työskennellessä on ol- lut hienoa tulla ”kentälle” tekemään ja näkemään konkreettista vesiensuoje- lutyötä. Kotiutuminen Lohjalle on ol- lut helpompaa kun pääsee tekemään työkseen asioita kotiympäristönsä eteen. Lohjalta on hyvät yhteydet mo- neen suuntaan ja monenlaiset luon- tokohteet ovat lähellä, meri, järvet ja esim. Nuuksion kansallispuisto.

Työstä ja urasta

Kyllä tohtorin tutkinto on suurinta, jota olen saavuttanut. Vaikka en pää- tyisikään tekemään tutkijan työtä, ei se vie sen arvoa mihinkään. Se oli osittain itsensä haastamista myös. To- sin tutkijakoulutuksesta koen olevan hyötyä monessa työssä. Myönnettä- köön, että tutkijan työn 2013–2020 myötä sitä kasvoi ja juurtui työhön sen verran syväälle, ettei se itsestä varmaan koskaan pois lähde. Ura yli- opistossa on nykyään niin epävarmaa ja usein jopa epäinhimillistä, ettei se enää houkuta. Paljon on kiinni tuu- rista, kova työ ei välttämättä palkit- se koskaan. Se myös vaatii uhrauksia perheeltä, erillään oloa, ehkä muuttoa ulkomaille. Vaimoni päästessä työ- rallaan alkuun Suomessa ajatus ulko- maille muutosta ei houkuta. Lohjalle muuttaessamme olimme kahdeksan

vuoden suhteemme aikana asuneet yhdessä kaksi vuotta.

Edelleen olen pysynyt tieteellisesti jokseenkin aktiivisena ja keskeneräi- siä projekteja on vielä. Se on sellaista työtä, jota teen vapaa-ajallani.

Olen tyytyväinen nykyiseen tilan- teeseeni. Kyllä minua edelleen tutkijan työ kiinnostaa ja työmahdollisuuksia on myös yliopiston ulkopuolella. Aika näyttää. Olen avoin uusille mahdolli- suuksille.

Oma perhe

Vaimoni sai biologian ja maantiedon opettajan sijaisuuden Lohjan lukios- ta. Asuimme Lohjalle vajaan vuoden vuokralla kerrostalossa, mutta aloim- me kyllä heti katsella vanhempia puu- taloja. Siinä meni melkein vuosi ennen kuin löysimme kunnoltaan ja sijain- niltaan sellaisen, jonka uskalsimme ostaa. Nyt asumme rintamamiesta- lossa Lohjan Gruotilassa. 2020 syksyllä saimme tietää, että vaimoni odottaa esikoistamme. Kesäkuun lopulla 2021 meille syntyi paljon toivottu lapsi, pie- ni poika nimeltä **Veini** (Vesterinen). Syksy on kulunut tiiviisti vauva-arkea. Etätyömahdollisuus, joka onneksi on tainnut tulla pysyäkseen, on ollut vau- va-arjen keskellä mielestäni helpotus. Tällä hetkellä työn ja perhe-elämän yhdistäminen onnistuu hienosti ja elämme hyvin onnellisesti.

Näen tulevaisuuteni tällä hetkellä Etelä-Suomessa. Olen itse reissannut Suomen sisällä paljon elämäni aika- na ja minulla ei ole erityisen vahvoja siteitä synnyinseudulleni. Luontoon liittyviä harrastuksia, kalastusta, luontokuvausta, retkeilyä, sienestystä ym. haluan päästä tekemään entistä enemmän ja koko perheen kanssa. Olen tyytyväinen, että jaksoimme

(vaimoni ja minä) monet vuodet eril- lämme ja loimme omaa uraamme. Työllistyminen ympäristöalalla ei ole kovin helppoa ja uhrauksia ja komp- romisseja se usein vaatii.

Ympäristöasiat

Kyllä ympäristön tilan heikkenemi- nen huolestuttaa. Kyse ei ole pel- kästään ilmastonmuutoksesta vaan biodiversiteettikadosta, josta pitäisi puhua vielä paljon enemmän. Tie- to on lisännyt tuskaa ja aiheuttanut jopa epätoivoisia tunteita. Tällä hetkellä ympäristön tilan muutos ja heikkeneminen on niin nopeaa, ettei suuri osa lajeista ehdi siihen sopeutua. Esimerkiksi Etelä-Suomessa on iso su- kupuuttovelka, mikä tarkoittaa, että suuri osa nykyisistä lajeistamme tulee kuolemaan sukupuuttoon, vaikka ympäristön tilan heikkeneminen loppuisi täysin. Ja kaikkihan tiedämme, ettei se lopu. Kyllähän se surettaa.

Ilmastonmuutoksesta puhuttaessa kriitikot saavat edelleen suhteettomat paljon näkyvyyttä. Tieteellinen näyttö on laajaa ja kiistatonta. Muun muassa Suomen järvissä sen näkee hyvin. Jää- talvet ovat lyhentyneet merkittävästi ja talviaikaiset valumat kasvaneet. Tämä on aiheuttanut sekä vesistöjen tummumista huumuksen lisääntyessä että rehevöitymistä ravinteiden huuhtoutuessa pelloilta, metsistä ja raken- netuilta alueilta. Lisääntyvän humus- pitoisuuden myötä vesistöjen kyky sitoa hiilidioksidia heikkenee ja niistä tulee hiilinielujen sijaan hiilen lähteitä. Avohakkuut pitäisi mielestäni lopet- ta ja siirtää metsien jatkuvaan kasva- tukseen. Usein keskustelussa metsien hiilensidontakyvystä unohdetaan se, miten maaperästä vesistöihin valuva hiili muuttaa myös vesistöjen kykyä sitoa

Harjusten perhokalastus Lapissa on yksi suosikkikalastusmuodoistani.

hiiltä ja tekee siitä pahimmillaan hiili- dioksidin lähteen. Avohakkuut myös tuhoavat metsäluonnon täysin lisä- ten biodiversiteettikatoa. Olisi hienoa nähdä Suomen panostavan enemmän korkeamman jalostusasteen puuteol- lisuuteen kuin selluteollisuuteen.

Vaikka saatan kuulostaa pessimis- tiseltä, en missään nimessä sano, et- teikö ympäristön tilan puolesta pitäisi taistella. Päinvastoin. Kyllä entistä enemmän pitää tehdä ja tämän het- ken syöksykierrettä jarruttaa. Sopeu- tuminen muuttuvaan ympäristöön on joka tapauksessa edessä. Vaikka isossa mittakaavassa olemme syöksy- kierteessä, alueellisesti voimme tehdä paljon ympäristön tilan hyväksi – ja paljon hyviä asioita onneksi saadaan- kin aikaan. Yhtenä esimerkkinä on ny- kyinen työni alueellisessa vesiensuoje- luyhdistyksessä. Toimimme verrattain pienellä alueella, jolloin vaikuttavuus esim. vesiensuojeluhankkeessa voi olla paikallisesti suurta. Paikallinen onnistuminen voi olla vaikkapa järven

kuormituksen merkittävä vähentämi- nen ja veden laadun parantuminen tai virtaveden ennallistaminen vesieliöi- den monimuotoisuuden lisäämiseksi.

Pienistä puroista syntyy suuria jokia, eli kyllä meidän jokaisen valinnoilla on merkitystä ympäristön tilan kannal- ta. Kulutusta ylipäänsä meidän jokai- sen pitäisi pyrkiä vähentämään sekä miettiä ympäristöä jokapäiväisissä va- linnoissamme. Eihän se helppoa ole etenkin silloin, jos muut ympärillä eivät tee samoin. Sitä ajautuu kognitiiviseen dissonanssiin, jota poden usein itsekin. Eli tietoisesti toimin jollain lail- la epäekologisesti, vaikka tiedän, että asian vois ja pitäisikin tehdä toisin. Toisaalta en useinkaan ala puolustele- maan tekojani, vaan myönnän olevani asian suhteen keskeneräinen. Kyllä meidän perheessä kuitenkin on tehty ja tehdään vihreitä valintoja, kuten on vähennetty punaisen lihan kulutusta, asutaan vanhassa puutalossa ja suo- sitaan kierrätettyjä tai kierrätysmate- riaaleista valmistettua. Johtuen tästä

keskeneräisyydestämme ja irrationaa- lisuudestamme (ihmisrajina) liikaa vastuuta ei voi syyttää yksilöille, vaan isoja muutoksia pitää saada leivottua myös yhteiskunnan tasolla nopean muutoksen aikaansaamiseksi. Tule- vaisuus on tutkijan näkövinkkelistä mielenkiintoinen, vaikka herättääkin monenlaisia tunteita.

Tulevaisuus

Katson tulevaisuutta avoimin ja pos- tiivisin mielin. Toivon pysyväni alallani jatkossakin ja pystyväni kehittämään itseäni ja oppimaan uutta sekä teke- mään asioita ympäristön puolesta. Biologina sitä ehtii elämänsä aikana oppimaan vain murto-osan, luonto on niin monimutkainen ja onneksi vielä monimuotoinen. Aina entistä enemmän arvostan vapaa-aikaa ja harrastuksiani perheen kanssa. Toivon voivani siirtää samoja arvoja lapsel- leni.

Senni Lofoteilla Norjassa.

Senni Haltin juurella Käsivarren erämaa-alueella.

Lähikuvassa eläinlääkäri Senni Vesterinen

Teksti ja kuvat Senni Vesterinen,
toimittanut Tiia Vesterinen

Vesteristen Viestin toimitus löysi internetin syövereistä Senni Vesterisen, joka viihtyy niin lähimetsässä kuin vaeltamassa erämaassakin. Näin hän kertoo elämästään ja suhteestaan luontoon.

Isovanhempani ja lapsuuden perheeni

Omasta suvustani tiedän vain edesmenneiden isovanhempien tasolle asti: **Toivo Vesterinen** (s. 1907) ja **Meeri Vesterinen** os. **Hiiri** (s. 1912). Isovanhemmat tulivat Karjalan pakolaisina Kangasalle Lihasulaan, jonne oma talo rakennettiin 1946. Kotoisin he olivat Kivennavalta. Perheessä oli viisi tytärtä ja isäni **Martti Vesterinen** (s. 1950), joka oli perheen nuorin. Omassa lapsuudenperheessäni oli äidin ja isän lisäksi vanhempi sisko.

Tietääkseni kukaan suvusta ei ole tarkemmin perehtynyt sukuhistoriaan. Uskon kuitenkin, että olemme Karjalan-haaraa, koska tosiaan isovanhemmat olivat sieltä kotoisin.

Isäni opetti jo lapsesta asti luonnon arvoa ja vietimme kaikki kesät asuen koko perhe asuntoautossa isän kotitilan rannassa. Siskoni harrasti intohimoisesti hevosia ja kilpaili kouluratsastuksessa aktiivisesti. Isä jopa rakensi oman kotitilansa vanhaan navettaan tilat siskon poneille, jotta ne saivat olla kesän kanssamme maalla. Maalla vietetyistä

kesistä itselläni on paljon hyviä muistoja. Tärkeä arvo perheessämme oli työ ja vastuut. Meillä oli lapsesta asti paljon ikään sopivia vastuita, joista toki kävimme siskon kanssa ”kauppaa”. Meitä opetettiin tekemään työtä perheen, koulun ja omien tavoitteiden eteen.

Nuoruusaika aktiivisena partiolaisena ja lukijana

Koulussa olimme siskon kanssa molemmat erittäin hyvin pärjääviä. Sisko opetti minut lukemaan jo viisivuotiaana, ja kouluun mennessäni luin sujuvasti pitkiäkin nuortenkirjoja. Varsinkin äiti kannusti lukemiseen suuresti. Isäkin oli ylpeä koulumenestyksestämme ja kannusti koulutehtävien tunnolliseen hoitamiseen, mutta huvikseen lukemista isä ei pitänyt niin tärkeänä. Ratkaisimme ajoittain asian siskon kanssa soutamalla kirjoinemme niin kauan järvelle, ettei rannasta enää huutelut kasvimaata kitkemään kuuluneet. Lukuharrastus on kulkenut elämässä mukana vaihtelevasti, mutta hyvä kirja imaisee edelleen mukaansa niin että ajantaju häviää.

Minä päädyin hieman vahingossa koulukaverien mukana ekaluokkalaisena partioharrastukseen, minä en ollut koskaan kuullutkaan koko harrastuksesta eivätkä vanhemmat sitä ehdottaneet. Partioista tuli kuitenkin minulle nuoruuteni tärkein harrastus. Harrastin erittäin aktiivisesti ekaluokalta työelämään siirtymiseen asti, sen jälkeen harrastus on ollut hieman taka-alalla. Partio on tarjonnut nuoruudessani älyttömän määrän hienoita kokemuksia niin toveruudesta, vastuusta, luonnosta kuin yhdessä tekemisestä. Voin täysin rehellisesti sanoa, että harrastus on vaikuttanut elämään

Vaellusreissuja olemme toistaiseksi suunnitelleet aina uusiin paikkoihin, mutta Norja yleisesti on kyllä reissusuosikkini, se ei ole pettänyt vielä kertaakaan.

joka osa-alueella, työelämä mukaan lukien. Mieleenpainuvia partioreissuja ovat varmaankin olleet ensimmäinen erämaavaellukseni Lapissa 11-vuotiaana ja parikymppisenä kuukauden reissu Keski-Eurooppaan, jonka aikana tehtiin 10 päivää kestänyt 200 km vaellus aiemmin tuntemattoman parin kanssa Belgian maaseudulla.

Itselleni yläkouluikä ja vielä lukioikäkin oli monien tapaamien rankka, vanhemmat erosivat ja poneista ja kesistä maalla oli luovuttava. Lisäksi muutimme äidin kanssa Tampereen keskustaan, missä en koskaan oikein viihtynyt. Yläkoulua kävin matematiikkapainotteisella luokalla Sampolan yläasteella Tampereella ja lukiota Tampereen lyseon lukiossa. Partion lisäksi harrastuksiini tuli koirat, kun sain ponien lähdettyä ensimmäisen harrastuskoirani. Koiraharrastus onkin näistä ajoista lähtien kuulunut elämäni ja vaikuttanut toki myös uravalintaani. Varsinaista kapinaa esimerkiksi sääntöjä vastaan ei teinivuosini kuulunut, osasyynä ehkä myös vanhempien ero. Päihheet, juhliminen tai kaupungilla hengaaminen eivät muutenkaan kuuluneet harrastuksiini. Partiossa vietettiin aikaa retkillä ja yläasteikäisenä jo johdin omaa ryhmää, josta koin vastuuta.

Eläinlääkärin opinnot ja siirtyminen työelämään

Haaveeni eläinlääkärin ammatista kävi toteen, kun pääsin suoraan lukiosta ensimmäisellä yrittämällä Helsingin Yliopistoon eläinlääketieteellisen tiedekuntaan vuonna 2010. Opiskeluaika oli mahtavaa. Ystäväpiiri oli hyvin samanhenkistä, vietimme paljon vapaa-aikaamme koiraharrastuksen parissa tai viettämällä iltaa jonkun kotona. Toki myös juh-

Senni ja koirat Kiilopäällä Lapissa.

Itävallan Alpit 2019.

limista kuului vuosiin ajoittain, mutta baari-illan sijaan me päädyimme kyllä useammin koirien treenihallille tai lautapelin ääreen. Opiskeluissa tuimme toisiamme aina ja opiskelimme paljon yhdessä, omassa ystäväpiirissämme kaikki olivat unelma-alallaan ja mitään kilpailua ei esiintynyt. Nykyisistä läheisimmistä ystäväistäni suurin osa on peräisin näiltä vuosilta.

Työelämään siirtyminen oli rankka vaihe elämässäni. Ensimmäisen eläinlääkäriyöni tein kandidina 5. opiskeluvuoden jälkeen kunnaneläinlääkäriin sijaisena. Päivystystä oli paljon, vuoro saattoi alkaa torstaina aamulla ja loppua tiistaina alkuillasta, päivystäessäni olin myös ensimmäistä kertaa yksin vastuussa kaikesta. Koulusta opitut taidot kuitenkin riittävät hyvin, vaikka alkuun jännittikin. Koulun loputtua siirryin Seinäjoelle pari vuodeksi pieneläinpraktiikkaan. Pieneläinpraktiikka oli lajien puolesta rajatumpaa ja apuna oli toinen eläinlääkäri sekä hoitaja. Siltikin oli paljon uutta opeteltavaa ja kesti aikansa löytää usko omaan ammattitaitoon. Tampereelle siirryin pieneläinpraktiikkaan 2018 ja siinä työpaikassa kiinnostuin pieneläinten suu- ja hammassairauksista. Tätä kiinnostusta olen lähdössä jatkamaan, kun vuodenvaihteessa aloitan työt Veikkolassa pieneläinten suu- ja hammassairauksiin erikoistuneella klinikalla. Tulevaisuuden haaveissa on suorittaa eurooppalainen erikoistumistutkinto pieneläinten hammaseläinlääketieteessä.

Koiraharrastus ja suhteeni luontoon

Vaikka nykyelämässä työ viekin ison osan ajastani, niin kilpailen silti aktiivisesti koirieni kanssa erilaisissa koiraharrastuslajeissa, tämän vuoden suurimpana saavutuksena suomenmestaruuspronssi koiratanssin Heelwork to music -lajissa. Partioharrastus on muuttunut enemmänkin vaellusharrastukseksi. Aina kun töistä saa lomaa suuntaamme siskon kanssa vaeltamaan. Kohteita on kierretty useita Suomessa ja Norjassa. Yhden hienon reissun teimme Itävallan Alpeille kesällä 2019. Suosikkini yksittäisestä kohteesta on varmaankin Jotunheimenin kansallispuisto Norjassa, puisto oli mielettömän kaunis ja monipuolinen jäätikköineen, laaksoineen ja kivikkoinen huippuineen. Vaellusreissuja olemme toistaiseksi suunnitelleet aina uusiin paikkoihin, mutta Norja yleisesti on kyllä reissusuosikkini, se ei ole pettänyt vielä kertaakaan.

Luonto on itselleni hyvin tärkeä osa elämää, se on ollut lapsesta asti olennainen osa elämää. Koirien kanssa käymme metsässä päivittäin ja se rentouttaa usein kiireisen työpäivän jälkeen. Varsinkin näin syksyisin on todella vapauttavaa lähteä otsalampun kanssa metsään poluille seikkailemaan. Ruuhkaisimmat kaupungin lähimetsät ja helppokulkuiset pururadat jätän muille, itse rentoudun parhaiten syvemmällä metsän siimeksessä ja olen valinnut asuinpaikan tämän mukaan, en ole aikuisiällä koskaan asunut minkään kaupungin keskustassa. Koiraharrastusten tiimoilta tulee oltua metsässä muutenkin kuin lenkkien muodossa, sillä harrastan palveluskoirien henkilötsintää ja jäljestystä. Minut saattaa myös siis löytää metsästä kavautuneena maakuoppaan maastoverkko peittonani odotamassa, että treenikaverin koira minut löytää. Nautin metsästä kaikkina vuodenaikoina ja kaikenlaisessa säässä. Vaatevarastostani yli 70 % on ulkoilu- ja retkeilyvaatteita.

Kuva: Tuukka Ervasti.

Kesän 2022 sukutapahtuma mahdollisesti Ahvenanmaalla

Alustavasti sukuseura on suunnitellut kesämatkaa Ahvenanmaalle heinäkuun 8.–10. päivänä. Ajankohta voi vielä muuttua, mutta kevätkirjeessä kerromme tarkemmat yksityiskohdat. Varaamme oikeuden myös matkakohteen muutokseen.

Westerisiä Ruotsin ja Tanskan välisessä sodassa 1676

Teksti Justiina Westerinen

Edellisessä Vesteristen Viestissä kerrottiin ristiinalaisesta hakkapeliitta Pekka Pekanpoika Westerisestä 1620–30 -lukujen sodissa. Nyt sarja jatkuu nelisenkymmentä vuotta myöhemmin hänen pojanpoikansa Pekka Juhonpojan, veljenpoikansa Pekka Jaakonpojan ja heidän aikalaisensa juvalaisen Esko Erkinpoika Westerisen sotatien kuvauksella 1676–79 käydyssä Ruotsin ja Tanskan välisessä sodassa.

PEKKA JUHONPOIKA WESTERINEN

Ristiinan Yövedellä edellisessä Viestissä kerrotun Pekka Westerisen poika Juho Pekanpoika oli varustanut n. 1640 syntyneen poikansa Pekan Viipurin läänin eli Karjalan ratsurykmentin ratsumieheksi jo 1650-luvun lopussa. Puoliso Pekalle on merkitty henkikirjoihin vuodesta 1662 alkaen, mutta ei hänen nimeään.

Ratsumiehet sitoutuivat palvelemaan kuningasta vannomalla uskollisuudenvalan. Vala vannottiin lipun äärellä. Ajan sodankäynnissä lipun merkitys oli valtava ja jokainen taistelussa viholliselta ryöstetty lippu oli oma voitonmerkkinsä, josta kuningas saattoi taistelun jälkeen maksaa.

Suomessa oli eletty rauhan aikaa vuodesta 1660. Ratsumiehet ja rakuunat elivät kotitiloillaan ja sotilaselämästä muistuttivat vain vuosittain pidetyt katselmustilaisuudet, joihin Pekka Juhonpoika osallistui säännöllisesti. Katselmustilaisuudet pidettiin lähteiden mukaan joko Lappeenrannassa tai Viipurissa.

Vuonna 1676 Pekka Juhonpoika kuului Karjalan ratsurykmentin eli Berend Mellinin rykmenttiin ja Mellinin omaan komppaniaan. Ristiinalaisia komppaniassa oli viisi: Pekka Juhonpojan lisäksi Tahvo Juhonpoika, Risto Erkinpoika, Taneli Erkinpoika ja Yrjö Juhonpoika, kaikki on merkitty ilman sukunimiä.

PEKKA JAAKONPOIKA WESTERINEN

Pekan isä Jaakko Westerinen oli ollut Ristiinan Yöveden ratsumies vuosina 1640–1662, jolloin hän kuoli. Hänen jälkeensä Yöveden ratsumieheksi tuli Jaakon veljen edellä mainittu pojanpoika Pekka Juhonpoika.

1660-luvulla alettiin Itä-Suomesta värvätä rakuunoita niin, että halukkaat saivat asuttavakseen autiotiloja. Autiotilojen haltijoille voitiin myöntää jopa 10 vuoden verovapauksia. Ratsumiesten ja rakuunoiden ero oli seuraava: Ratsumies on sotilas, joka liikkuu ja taistelee ratsain. Rakuuna on sotilas, joka liikkuu ratsain, mutta taistelee jalan.

Ristiinan Yövedellä myös n. 1640 syntynyt Pekka Jaakonpoika Westerinen tarttui tilaisuuteen ja otti haltuunsa Lappeen eli Lappeen Piutulassa sijaitsevan autiotilan kesällä 1664. Hän muutti Piutulaan leskiäitinsä ja veljensä kanssa. Ratsumiehen pojalle rakuunaksi ryhtyminen oli melko selvä ammatinvalinta.

Pekka Jaakonpoika kuului Viipurin eli Budbergin rakuunarykmenttiin ja sen Hans Wagnerin komppaniaan.

ESKO ERKINPOIKA WESTERINEN

Esko oli syntynyt n. 1650 Juvan Vehmaalla, missä Westerisiä oli esiintynyt ensimmäisistä maakirjoista vuonna 1541 lähtien ja todennäköisesti jo ennen sitä. Esko on mainittu henki-

kirjoissa Juvan pappilassa 1673–75 ja Vehmaalla 1676–1677. Puoliso hänelle on merkitty henkikirjoihin vuodesta 1673. Sotilasrullista selviää, että hän oli Juvan kappalaisen Sigfrid Porthanin (Portanus) varustama Vehmaan ja Remojärven kylien rakuuna, joka palveli myös Viipurin rakuunarykmentissä eli Budbergin rakuunoissa ainakin vuodesta 1672 alkaen. Vuonna 1676 hän kuului Carl Meuserin komppaniaan.

SOTA RUOTSISSA

1670-luvun puolivälissä Ruotsin sotavoimat taistelivat kolmella eri näyttämöllä: Pommerissa, Skånessa ja Liivinmaalla. Kaikki tässä artikkelissa mainitut Westeriset olivat mukana Ruotsin Skånessa.

Tanskalaiset olivat hyökänneet Skåneen kesäkuussa 1676 ja vallanneet useita kaupunkeja, mm. Helsingborgin, Landskronan ja Kristianstadin. Suomestakin siirrettiin Ruotsin puolustusta vahvistamaan joukkoja, joista noin 2000 oli ratsuväkeä.

Sotaan lähtöä varten Karjalan eli Berend Mellinin ratsurykmentti katsastettiin Viipurissa 1.–2. kesäkuuta ja se – mukanaan Pekka Juhonpoika Westerinen – ratsasti kesän aikana Turkuun, josta noustiin laivoihin. Ruotsin puolella pidettiin tulokatselmus Gierfwan krouvissa 15. syyskuuta. Ruotsiin tullessa Mellinin ratsuväkeä oli 786 miestä.

Berend Tauben jälkeen Viipurin läänin rakuunoiden päälliköksi oli tullut vuonna 1675 Gotthard Johan von Budberg ja rykmenttiä kutsuttiin Budbergin rakuunoiksi. Vaikka Pekka Jaakonpoika asui Lappeen Piutulassa ja Esko Erkinpoika Juvan Vehmaalla, he kuuluivat samaan rakuunarykmenttiin. Rykmentti katsastettiin Helsingissä 14. kesäkuuta 1676 ja Ruotsin puolella Tukholmassa 29. elokuuta 1676. Rakuunarykmentissä oli alun perin yhteensä 841 miestä kahdeksassa komppaniassa. Pekka Jaakonpoika Westerinen palveli Hans Wagnerin komppaniassa ja Esko Erkinpoika Westerinen Carl Meuserin komppaniassa.

Lokakuussa joukot saapuivat Skåneen. Marssit, taudit, nälkä ja jopa polttopuiden vähyys ahdistivat suomalaisia ratsuväkeä. Mellinin rykmentissä taistelukuntoisia oli joulukuussa enää 600 ja Budbergin rakuunoita 386 miestä. Lundissa käytiin 4.12.1676 tanskalaisia vastaan suuri taistelu, jossa ruotsalaiset löivät määrältään ylivoimaiset ja paremmin varustetut tanskalaiset koko päivän kestäneen taistelun jälkeen. Mellinin savo-karjalainen ratsuväki taisteli vasemmalla siivellä ja Budbergin rakuunat oikealla siivellä. Budbergin joukot lyötiin hajalle ja eversti Budberg haavoitui ja jäi vangiksi. Myös Mellin haavoitui kaulaan. Kaikkiaan verisessä taistelussa kuoli noin 8000 miestä, joista ruotsalaisia n. 3000 ja tanskalaisia n. 5000.

Mellinin ratsuväestä on päiväämätön tilasto ilmeisesti tammikuulta 1677. Sen mukaan kaatuneita ratsumiehiä oli 148 ja tautiin kuolleita 128. Katselmuksessa 10.9.1677 ristiinalaisista oli hengissä vain Risto Erkinpoika (luettelossa Eskonpoika). Pekka Juhonpoika on siis menehtynyt joko Lundin taistelussa tai kuollut sairauteen ennen syyskuuta 1677.

Budbergin rykmentti menetti Lundin taistelussa vain 41 miestä. Huhtikuussa 1677 päivätyn tilaston mukaan (jossa ei mainita rakuunoiden nimiä) Wagnerin komppaniasta kuoli Lundin taistelussa kolme ja Meuserin komppaniasta seitsemän. Tautiin kuolleita oli tuohon mennessä huomattavasti enemmän, 25 ja 36.

	Hans Wagnerin komppania (Pekka Jaakonpoika Westerinen)	Carl Meuserin komppania (Esko Erkinpoika Westerinen)
Läsnä	47	39
Hukkunut	2	0
Haavoittuneet ja sairaat	27	0
Sairaina jätetty Örebrohon	5	0
Kaatunut Lundissa	3	7
Kaatunut partioissa	5	5
Ylennetty korpraaleiksi	5	0
Karannut tai kadonnut	5	2
Poissa kotona	1	0
Tautiin kuolleet	25	36
YHTEENSÄ	125	89

Kapteeni Meuser otti eron tammikuussa 1677 ja tilalle tuli Johan Ahlsbeck. Budbergin rykmentti katsastettiin Suomeen paluun jälkeen Viipurissa 10.8.1678. Tässä luettelossa Esko Erkinpoikaa ei enää mainita Johan Ahlsbeckin komppaniassa ja Sigfrid Porthanin ylläpitämä rakuuna on tuolloin Hannu Mikonpoika. Esko menehtyi siis todennäköisesti Ruotsinretkellä. Ilmeisesti hänen poikansa oli Pekka Eskonpoika Westerinen, joka on mainittu Savon ja Savonlinnan läänin jalkaväkirykmentin Juvan komppanian miehistöluettelossa Riiassa vuonna 1700. Tämän jälkeen tiedot loppuvat myös hänestä.

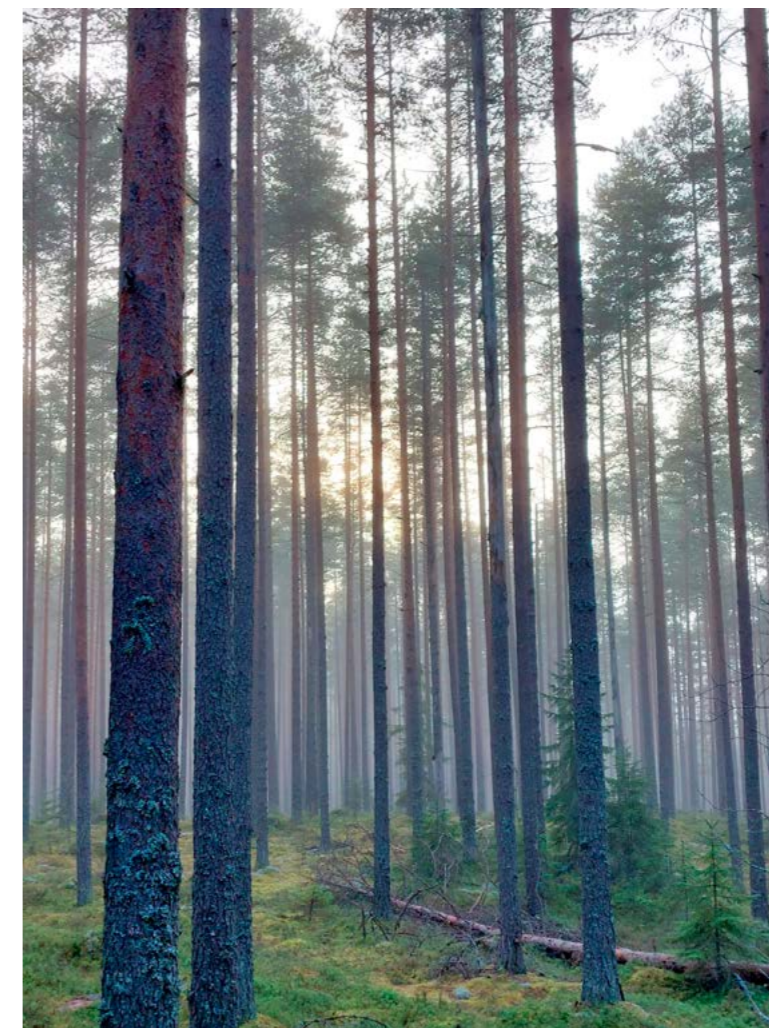
Pekka Jaakonpoika lienee ainoana selvinnyt hengissä Ruotsista. 11.1.1678 Rosendahlissa on päivätty luettelo kapteeni Abel Kroosin miehistä, jotka on koottu eversti Budbergin rykmentistä. Everstin komppaniasta on siirretty mm. Pekka Westerinen, jonka on merkitty olevan sairaana Markarydissa, Smoolannissa. Abel Kroosin komppania katsastettiin Viipurissa 10.8.1678, mutta mukana ei ole Pekkaa (ei myöskään muissa komppanioissa). Henkikirjoissa Pekka kuitenkin mainitaan vaimoineen Lappeen Piutulassa vielä 1679 ja 1682.

Se, että Skåne kuuluu nykyisin Ruotsiin eikä Tanskaan, on pieneltä osaltaan siis myös Vesteristen ansiota.

Lähteet:

Kankaanpää, Matti J. 2016. Suomalainen ratsuväki Ruotsin ajalla. Kankaanpää, Matti J. 2016. Lundin taistelu vuonna 1676 ja suomalainen ratsuväki. Artikkelit. Armeijan rullat Mellinin ratsurykmentin ja Budbergin rakuunarykmentin osalta 1676–1780 Juvan, Lappeen ja Ristiinan henkikirjat

Kuva: Kuningas Kaarle XI Lundin taistelussa. Johan Philip Lemken maalaus, 1680-luku. Wikipedia.

Metsien mies Pekka Vesterinen

Teksti ja kuvat Pekka Vesterinen

Metsähallituksen Luontopalveluissa työskentelevä puistonhoitaja Pekka Vesterinen vaalii työssään luonnon monimuotoisuutta.

Synnyin Sallassa v. 1959 ja vartuin siellä 8-lapsisen katraan kuopuksena. Vanhempani olivat **Pauli** ja **Siiri Vesterinen**, o.s. **Lämsä**. Varhaislapsuuteni ajan asuimme oppilaita pursuavan kirkonkylän koulun talonmiehen huoneistossa isäni työn kautta. Sittemmin, ollessani 4-vuotias, muutimme kylän toiselle laidalle

omaan taloon. Sielläkin riitti vilinää ja vilskettä. Naapurustossa oli paljon samanikäisiä lapsia ja nuoria, joten kavereista ei ollut pulaa. Aikaa vietettiin paljolti ulkona; leikittiin ja pelattiin pelejä. Kesäisin käytiin tietysti uimassa (silloinhan kesät olivat aina lämpimiä) ja ongella lähijärvillä. Talvisin luisteltiin, hiihdettiin ja laskettiin

mäkeä. Kaikenlaisia kisoja kehiteltiin ja pidettiin itse. Yhdessä tekemistä ja sosiaalisuutta oli paljon.

Itä-Lapin selkosten metsät ja kalavedet vetivät puoleensa jo nuorena. Tuntsalla, Naruskalla ja Vilman kairassa koimme vanhempien velipöikien ja kavereiden kanssa hienoja ja mieleen painuneita pyyntireissuja.

Siellä ja kotini lähimetsissä syntyi syvä kiintymykseni luontoon ja kunnioitus sitä kohtaan.

Lukion ja armeijan jälkeen ha-keuduinkin metsäalalle ja opiskelin Rovaniemen metsäopistossa. Elämä sisäoppilaitoksessa, jollaisia ei nyky-päivänä moniakaan enää ole, oli se-kin avartavaa ja yhteisöllistä. Maan eri puolilta kotoisin oleva 16 oppilaan kurssi hitsautui yhteen neljän opinto-vuoden aikana. Melkein kaikkia mur-teita puhuttiin ja kuultiin.

Metsäinssin tutkintopaperit repus-sani sain työpaikan Metsähallituk-selta Kuopiosta ja niin muutin ete-

lään, ainakin Lapista katsottuna. Työ valtion maiden ja vesien parissa on ollut mielenkiintoista ja vaihtelevaa. Muutama vuosi vierähti metsätalou-den eri tehtävissä Savossa ja Lapissa. Tutuiksi tulivat monet syrjäseudut ja hienot luontokohteet.

1990-luvun puolivälissä tarjoutui tilai-suus siirtyä luonnonsuojelualueiden hoitotehtäviin Pirkanmaalle ja siihen tartuin. Seitsemisen kansallispuistossa aloitin puistohoitajana ja pääsin mu-kaan todella mielenkiintoisiin aiheis-siin. Asetuin Parkanoon ja siellä asume-me **Taina**-vaimoni ja **Taavi**-kissamme kanssa. Tainan tyttäret aiemmista lii-

toista ovat jo aikuisia ja muuttaneet omilleen. Parkano on mukava pik-kukaupunki Tampereen ja Seinäjoen puolivälissä.

Työssäni minulla on ollut mahdol-lisuus toteuttaa itseäni luonnonsys-tävänä ja se on tietysti motivoinut – viihdyn työssäni. Omalla tavallaan olen eräänlaisella näköalapaikalla kun toimitaan maamme luonnon monimuotoisuuden vaalimiseksi. Esimerkkinä vaikka ojitettujen soiden ennallistaminen ja metsien poltto – ne ovat työni arkipäivää. Voi olla, että vielä työurani aikana saan mahdolli-suuden vielä uuden kokemiseen. Kai-kesta huolimatta eloni on mallillaan.

Tätä kirjoittaessani tilanne maail-malla, lähellä ja kaukana, on erikoi-nen. Korona luo varjonsa moneen ja moniin. Mutta uskon ja luotan siihen, että elämänhalu kuitenkin pitää ot-teessaan. Toki tämänkin voi nähdä tietynlaisena, vaikkakin liian synk-känä, merkinä luonnonjärjestyksen kunnioituksesta.

Oikealla: Helvetinjärven kansallispuisto on Pirkanmaalla Ruoveden kunnassa sijaitseva vuonna 1982 perustettu, 49,8 neliökilo-metrin laajuinen kansallispuisto, jonka hoidosta vastaa Metsähallitus. Helvetinjär-veä luonnehtivat miljoonia vuosia vanhat rotkolaaksot, jotka luovat pirkanmaalaiseen ikimetsään jylhän ja vaihtelevan luonteen. Lähde: Wikipedia

Etu- ja takakannen kuvat: Helimaaria Utriainen, Ukonjärvi, Inari